

"Ik heb nooit gewerkt, altijd op school gezeten"

Afscheid Peter Wind als directeur Wolfert Lyceum

Bergschenhoek - "De afgelopen dagen liep ik in mijn eentje door het schoolgebouw en dat was soms best even slikken. Je weet op dat moment dat het afscheid nemen van je school nabij is. Je weet dat er herinneringen en de bijbehorende emoties op je afkomen. De dingen die ik hier ooit heb bedacht, de veranderingen. Ik denk ook aan de stormachtige ontwikkelingen van de leerlingen die hier vijf of zes jaar van hun leven doorbrachten, ondertussen vrienden maakten en zich losweekten van hun ouders. En wat ik vaak tegen de ouders van brugklassers zei: met de kerst herkent u uw kind niet meer."

Arie van Driel

Op 1 augustus 2008 begon Peter Wind als directeur van het Wolfert Lyceum (toen Wolfert Dalton Bergschenhoek). Op donderdag 29 juni neemt hij na zestien jaar afscheid. Om er op donderdag 6 juli, de dag waarop alle leerlingen hun boeken moeten inleveren, weer even terug te keren. Niet als directeur, maar als een heuse ijscoman. Om (oud-)leerlingen en hun ouders/verzorgers de kans te geven om afscheid van hem te nemen. Ook kunnen zij kennismaken met zijn opvolger, Angelië van Kampen. Zij runt de tweede ijscozak, want met 1200 leerlingen red je het niet met een enkele kar.

Peter Wind: "Laat één ding over onze school duidelijk zijn. Als personeel zijn we trots op het Wolfert Lyceum. Terwijl onze leerlingen het gevoel hebben, zo van: Dit is mijn school." Foto: Arie van Driel.

Behoeft

Peter Wind (bijna 64) zat al 26 jaar in het onderwijs toen hij in 2008 als directeur van een nieuwe school in Lansingerland werd aangesteld. "Lansingerland had op dat moment behoefte aan meer voortgezet onderwijs. Dat eerste jaar voelde voor mij als bijzonder. De school had met maar 75 leerlingen ook wel iets relaxed. Iedereen kende iedereen. Want alleen kinderen uit Lansingerland en Pijnacker werden aangenomen. Alle leerlingen kregen daarnaast les van alle docenten. Met twee brugklassen en twee tweede klassen was het ook makkelijk om spontaan iets te organiseren. Toen ze zeiden dat ze op de fiets naar het dorp wilden om een ijsje te eten, zei ik: 'Joh. Ga lekker'. Met de komst van de derde klas groeide de school snel. Er was een jaar dat er meer nieuw personeel bij kwam (16) dan het personeel dat er al was (14). Elk jaar kwamen er acht tot tien nieuwe docenten bij. De eerste lichte scholieren, vijftien jaar geleden, was toen twaalf, dertien jaar. Een aantal van hen trouwde later met elkaar en inmiddels zijn een handvol Wolfert Lyceum baby's geboren. Dan gaan we langs bij de ouders en krijg je de baby namens de school een rompertje met de tekst 'Da-Da-Dalton'."

Punt

Na twee jaar lesgeven in een noodge-

bouw, verhuisde het Wolfert Lyceum in 2010 naar het huidige onderkomen aan De Zijde in Bergschenhoek. Vanwege krapte werd er tien jaar later aan de kopse kant een struk bijgebouwd. Wind: "Met een aantal van 1200 leerlingen zitten we nu aan onze max en verder groeien moet ook niet, groter is namelijk niet altijd leuker." De locatie is ontworpen met een felrode punt. Wind: "Die felrode kleur van de punt, die past bij mij. Het is voor mij de kleur van: 'Hier sta ik en hier ben ik'. En laat één ding over onze school duidelijk zijn: 'We zijn hier trots op het Wolfert Lyceum'. Het personeel is er trots op om hier te mogen werken. Op dit moment werken hier 115 mensen en er is maar heel weinig verloop. Dat zegt genoeg. Onze leerlingen hebben mede door hun goede studieresultaten het gevoel van: 'Dit is mijn school'."

Genieten

"Voor mijn gevoel heb ik de afgelopen 41 jaar nooit gewerkt, maar altijd op school gezeten. Het was leuk en dat was ook de reden waarom ik ruim vier decennia geleden voor het onderwijs heb gekozen. Ik kon echt genieten. Zoals bijvoorbeeld van de ontwikkeling van dat bedeesde en introverte jongetje uit de eerste klas. Vijf jaar later doet hij examen in het vak drama en ook nog eens een volle aula. En wat

gebeurt er? Hij gooit alle schroom van zich af en durft op te treden. Wat nou bedeesd. Wat nou introvert. Ik zeg niet dat hij een goed acteur wordt, maar dit deed hij toch maar weer wel. Voor mij is dat, die ontwikkeling van dat jongetje naar jongen, het grote genieten in mijn vak."